

2. Давидов М. Теоретичні основи формування виконавської майстерності баяніста. Київ: Музична Україна, 2006. 326 с.
3. Дутчак В. Бандурне мистецтво українського зарубіжжя XX – XXI століття: монографія. Івано-Франківськ: Фоліант. 2013. 488 с.
4. Сокіл О. Теорія музичної артикуляції: монографія. Одеса, 1995. 208 с.
5. Яницький Т. Теоретичні засади художнього перекладення музичних творів для бандури: дис. ... канд. мистецтвозн.: спец. 17.00.03 «Музичне мистецтво». Київ, 2020. 245 с.

Віталій ЗАЄЦЬ
(Київ, Україна),
Андрій ДУШНИЙ
(Дрогобич, Україна)

**ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИЙ ДОВІДНИК
«ВИКОНАВСЬКЕ МУЗИКОЗНАВСТВО»:
СИСТЕМНИЙ ПОГЛЯД НА РОЗВИТОК
УКРАЇНСЬКОГО ВИКОНАВСЬКОГО МИСТЕЦТВА**

Енциклопедичний довідник «Виконавське музикознавство» за упорядкуванням М. Давидова став визначною віхою у розвитку української музикології, відображаючи системну зрілість галузі виконавського мистецтва. Це видання не тільки формує понятійно-термінологічний апарат сучасного українського виконавства, але й слугує містком між традиціями та інноваціями в музичній науці.

Енциклопедія підсумовує багаторічний досвід українських виконавців, збагачуючи світову наукову думку. Видання охоплює різні аспекти виконавства: від аналізу психології виконавця, методології та інтерпретацій до формування мислення музиканта-виконавця та специфіки виконавського мистецтва з позиції стильності гри. Ця праця демонструє унікальність української виконавської школи, її здатність адаптуватися до сучасних вимог і впливати на формування європейських науково-технологічних підходів до створення цілісної теорії виконавської майстерності.

Один із ключових аспектів довідника — його спрямованість на поглиблення розуміння виконавського мистецтва як автономного явища, що перебуває у діалозі з композиторським задумом. Особлива увага приділяється питанням інтерпретації: творчому втіленню авторської ідеї, з урахуванням історичних, стильових і особистісних якостей виконавця.

Понятійно-термінологічна система довідника є результатом колективної праці провідних музикознавців України. Цей проєкт сприяє розвитку музичної педагогіки, формуючи сучасний підхід до навчання майбутніх виконавців на основі впровадження в педагогічну практику відповідної розробленої та уніфікованої в довіднику україномовної термінології.

У представленому фундаментальному енциклопедичному виданні напрямок «Виконавське музикознавство» постає як важливий елемент української музикознавчої традиції, зосереджений на дослідницькому осмисленні національного виконавського мистецтва. Централізованою метою видання є сприяння інтелектуальному розвитку виконавського мистецтва та музичної педагогіки шляхом формування науково-обґрунтованої вивіреної на практиці термінологічної та понятійної бази.

Вихід енциклопедії відображає високий рівень науково-дослідницької активності у галузі музичного мистецтва на межі ХХ і ХХІ століть. Її цілісний підхід дозволяє інтегрувати знання різних галузей мистецтва, створюючи фундамент для подальшого розвитку української музичної культури.

Довідник слугує інструментом для гармонізації виконавської теорії та практики, надаючи викладачам, студентам і практикуючим музикантам глибокий аналітичний ресурс. Це видання є значущим внеском у розвиток музичної науки, сприяючи інтелектуалізації виконавського мистецтва та педагогіки в Україні.

Література:

1. Давидов М. Виконавське музикознавство: енциклопедичний довідник. Луцьк: ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2010. 400 с.
2. Маркова О. Виконавське музикознавство як феномен української наукової традиції. *Виконавське музикознавство : енцик-*

лопедичний довідник. Луцьк : ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2010. С. 4–13.

Оксана ЗАЄЦЬ, Віталій ЗАЄЦЬ
(Київ, Україна)

ВОКАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО: АЛХІМІЯ ФІЛОСОФСЬКОГО ЗВУЧАННЯ

Сучасне життя людини насичене різноманітними звуками, серед яких домінуюче місце займають звуки людського голосу. Визнати звукову форму буття людини нескладно, однак знадобилося б чимало зусиль, аби заперечити цю істину. Культура й історія людського існування пронизані звуковими та мовними відлуннями. Метафора «людина, що звучить» може здатися виключною, проте вона має глибоке коріння в ідеї «людини, що говорить».

Голос, як і слухання власного буття, є одним із найвищих проявів людської індивідуальності. Він вражає різноманіттям форм і одночасно є унікальним, що ускладнює його сприйняття. У вокальному мистецтві одним із ключових питань у дослідженні феномену «звучання філософії» музичного твору є перетворення (абстрактного) філософського тексту і інтонацій музичної матерії на комунікативний акт із наданням йому конкретного змісту. Йдеться про живу тканину філософської мови, яка дозволяє тексту-інтонації-музиці виконувати актуальні комунікативні завдання в професійній діяльності вокаліста-виконавця.

Багато філософів звертали увагу на різноманітність мовленнєвих жанрів, які визначаються природою спілкування та змістом інформації, що передається. Жанри філософської мови відрізняються між собою залежно від комунікативної поведінки філософа (інтерпретатора) та характеру переданої інформації (змісту). Кожен філософський (авторський) текст має свій унікальний голос. Чим далі текст віддалений у часі, тим важче почути «живий голос» його автора. Виконуючи вокальний музичний твір, ми ніби оживляємо його автора, дозволяємо йому говорити з нами, передавати його задум.